

Introducció i presentació de Joan Llurba a càrrec de Jaume Areny.

Excel·lentíssim Alcalde, agramuntins tots,

M'agradaria començar agraint en nom del Club Ciclista d'Agramunt, del qual en sóc, des de fa poc, el President, al consistori agramuntí que ens hagi permès dur a terme, enguany, el pregó de la Festa Major.

Nosaltres, avui i ara, us voldríem narrar i il·lustrar-vos una història, la nostra història, i com és que la història la viuen i l'escriuen les persones, és fa necessari i just que l'expliquin els qui la van forjar, viure i la van fer créixer, que, en el cas del naixement i el primer i indispensable alè de vida del Club Ciclista Agramunt, passà per les mans, cap i cames d'un fill il·lustre de la nostra vila, en Joan Llurba, al qual cedeixo la paraula...

Intervenció de Joan Llurba.

Bona nit a tothom,

Aquesta nit tractaré de fer un breu resum de la història dels primers anys de la Penya Ciclista d'Agramunt.

Encara que tots en la nostra infància hem muntat en bicicleta, ningú ho ha pogut fer a la Penya Ciclista d'Agramunt abans de l'any 1982, en què ara fa 29 anys es va iniciar l'etapa d'aquesta agrupació a la nostra vila.

En la primera sortida que es va fer el diumenge després de la Festa Major de l'any 1982 vam ser solsament quatre participants, tots treballàvem a la fàbrica de Consist, vàrem fer el recorregut d'Agramunt a Tàrrega, anar i tornar, cosa que ens va semblar una proesa i podem dir que ho era si tenim en compte les bicicletes amb que ho vàrem fer alguns.

Els participants d'aquesta primera sortida, que és va convertir en la Penya Ciclista d'Agramunt vam ser: Josep Mª Pastor, que ho va fer amb una bicicleta regular ; Àngel Capdevila, que tenia una bicicleta feta a Agramunt ; Eduardo Lopez, al qui jo li vaig deixar una bicicleta de dona, que fèiem anar per desplaçar-nos per Agramunt per anar de la fàbrica de Marià Jolonch a Agustí Ros, que pesava uns 16 Kg i uns dies abans li havia posat 3 pinyons i jo ho vaig fer amb una bicicleta de corredor amb canvis de plats i pinyons marca Peugeot que em va deixar un xofer de la fàbrica que li dèiem Baretà.

La bicicleta que portava l'Àngel aquell dia era semblant a la que tenim exposada en aquest escenari, que es de Domingo Puig i va ser fabricada per Tallers Carulla d'Agramunt l'any 1942, la gent gran el recordaran con el Panyé, tenia el taller al carrer Àngel Guimerà i a més de taller mecànic construïa bicicletes i motos, feia acrobàcies amb la bicicleta a les Festes Majors; a les bicicletes que feia a més a més posar-hi el seu nom hi posava l'any i el nom del comprador, que d'aquesta és Josep Mª Coll ; no crec que en aquella època poses el nom per evitar el robament, però si com una escriptura de propietat.

Aquesta bicicleta té molt de mèrit, tot i que potser avui no fora la elegida pels corredors professionals , doncs el seu pes de 12 ó 13 Kgs. duplica el de les actuals de carboni.

En aquest dia en què la Penya ciclista fa el pregó de la Festa Major, crec merescut que fem un homenatge i tinguem un record per al nostre enginyós predecessor " El Panyé" .

Aquesta sortida tan insignificant, que avui no l'anomenaríem com a tal, en realitat va ser la primera sortida i l'embrió del que després s'anomenaria Peña Ciclista d'Agramunt.

La notícia d'aquesta sortida es va propagar ràpidament i cada diumenge érem més participants, amb bicicletes improvisades de tots els tipus, tot i això anàvem augmentant els Kms dels nostres recorreguts fins que al cap d'un any vàrem anar a Lleida, anar i tornar.

Ens reuníem a la fàbrica, on ens proveíem d'aigua i fins i tot ens pesàvem per valorar l'esforç fet cada diumenge.

Per evitar el mal aspecte que teníem tots vestits de forma diferent, me'n vaig anar a Barcelona, a la plaça Urquinaona, on vaig trobar una botiga que en poc temps ens va servir la roba de ciclista, era de l'equip Kelme i amb el nom del nostre Club i jo com a patrocinador vaig posar el nom de Grupo Consist i així les cobràvem a meitat de preu i això va fer que el nostre aspecte millorés extraordinàriament. Compràvem de totes les talles i molta gent ens les demanava, però estaven reservades pels components de la Peña, encara que algunes s'escaparien.

Una cosa anecdòtica que vull comentar és que tots vestíem amb el que teníem i com vàrem començar a l'estiu, la nostra vestimenta s'adequava a l'època, però com aquí es passa de l'estiu a l'hivern molt ràpid i no teníem pantalons llargs, un dia de boira i gebre a Vall-Llebrera vam tenir que parar, doncs els pèls de les cames amb la boira i el fred semblaven arbres de Nadal; a la pròxima sortida ja vàrem anar equipats amb pantalons llargs, encara que aquests no fossin de la qualitat dels Windstopper o Gore Tex dels d'ara.

Al primer any de la fundació vàrem fer una etapa que quasi es podria considerar de la volta a Espanya, doncs sortint a les 7 del matí vàrem anar d'Agramunt a Montserrat, anar i tornar, amb les carreteres que hi havia abans, eren uns 200 Kms., parant a esmorzar a Jorba i dinant al camp després de sortir de Montserrat. Va ser una etapa molt dura, no solsament pel recorregut i els Kms. sinó més aviat per la calor, ho vàrem fer a principi de setembre i amb una calor extraordinària i tots vàrem arribar amb la satisfacció del deure complert, encara que com sempre uns més que uns altres.

També el primer any de fundar la Peña Ciclista d'Agramunt, vàrem organitzar una carrera per la Festa Major en el circuit clàssic d'Agramunt: la sortida i l'arribada eren a la plaça del Pou, sortíem cap al Control, després continuàvem per la Ronda dels Comptes d'Urgell, Plaça del Mercadal i baixada de les Monges. En aquesta carrera, a més de participar la nostra Peña, varen participar molts ciclistes de d'altres localitats, alguns dels quals ja calentaven abans de començar la prova; quan va sonar el xiulet de la sortida, aquests varen sortir disparats a tota pastilla. Aquell any va guanyar la carrera un tal Borda de Castellserà, mentre que els d'Agramunt vàrem fer el que bonament vàrem poder, que he de reconèixer que va ser ben poca cosa, però que va tenir un gran resultat mediàtic i va agradar molt a la gent.

Volíem organitzar aquesta carrera tots els anys, però ens van dir que tal com ho havíem fet no era legal i que si haguéssim tingut la mala sort de tenir un accident, hi haguessin hagut responsabilitats. Per organitzar-ho

correctament, teníem que demanar permís a Tràfic, ja que passàvem per la carretera del Control, a més a cada cantonada hi havia d'haver un vigilant i sinó no ens donaven el permís. Aquests impediments legals van fer que desistíssim a organitzar la carrera. A més ens estalviàvem els obsequis de torrons i trofeus que també havíem pagat del pressupost de la Penya.

Una altra sortida d'aquest primer any i que vàrem fer ens dos ocasions va ser anar a Montserrat al mes d'Octubre, dia que es celebrava una trobada de les penyes ciclistes de Catalunya; per poder assistir a la missa que es celebrava a les 10 del matí, a l'acabament de la mateixa, l'abat de Montserrat donava una benedicció a la plaça i entregaven unes cintes per poder posar-les als estendards dels diferents clubs participants. Per arribar a les 10 del matí, vàrem anar en cotxe fins a Igualada, on es reunia un grup gran, sortint a diferents hores per poder estar a les 10 a Montserrat.

Posteriorment, per a poder participar a marxes cicloturistes i per les sortides dominicals vàrem comprar un cotxe, que vàrem preparar adequadament i així poder captar nous socis; especialment els més joves que als primers temps no podien fer tot el recorregut i per les averies i accidents que poguéssim tenir.

El cotxe estava preparat per portar 8 bicicletes a l'exterior i tenia les eines per arreglar averies i inclús rodes complertes per no tenir que arreglar les punxades, però pel que més servia era per en algunes ocasions dur-nos l'esmorzar, que no hi faltava la coca de llonganissa i arengada a més a més de les begudes per esmorzar al camp. El cotxe sempre portava aigua i així evitàvem carregar molta aigua a les bicicletes

En època de boira, durant l'hivern per evitar el perill d'anar per la carretera anàvem fins a Solivella per des de allà fer les rutes clàssiques de pujar els ports de l'Illa, Rojals i Prades, encara que a Prades no hi havia boira però si gel i neu algunes vegades.

Tot això ho fèiem a l'hivern per evitar la boira i quan amenaçava pluja fèiem l'etapa que denominàvem dels ports d'Agramunt, que eren La Donzell, Montclar, Coscó, Pilar d'Almenara i Montfalcó i així si plovia estàvem prop de casa, doncs la pluja encara que portis roba de plàstic, sempre es desagradable, doncs t'esquitja el de davant i et mulla el de dalt.

L'horari de sortida era a les 8 del matí a l'estiu i a les 9 a l'hivern, excepte quan ens traslladàvem a Solivella que ho fèiem a les 7 del matí.

Quan el grup era gran, el xofer que era el Josep Coma, encarregava el menjar quan sortíem al restaurant i així quan arribàvem teníem tota la taula parada o almenys les begudes i les amanides; quan no ens portàvem l'esmorzar en el cotxe, que solsament es feia en ocasions molt especials, les rutes sempre es feien coincidir amb bons restaurants, que ens tractessin bé i a un preu just, tot ho trobàvem bo, doncs puc assegurar que el menjar és molt més bo després d'haver fet 40 ó 50 Kms. i quan arribava a casa, jo no dinava i els que ho feien ho feien molt poc.

Un altre avantatge que tenia el cotxe es que quan passàvem per pobles que tenien productes especials que classificàvem amb denominació d'origen li dèiem al Josep Coma, compra això o allò i mentrestant comprava nosaltres pedalàvem.

Era normal comprar a Castellserà ensiamades a Cala Maria, vins a les bodegues de Baldomà, coques de sucre de Vall-Llebrera i al mercat d'Artesa dels diumenges pa, coques i melons i altres fruites. No hi ha cap dubte de què si anar amb bicicleta es un bon exercici, si es complementa amb un bon esmorzar es molt millor.

Tots els esports tenen una mica de risc que també té la bicicleta, tant de carretera com de montanya, malgrat tot mai hem tingut un accident greu, encara que si caigudes i algunes contusions de poca importància.

Per enumerar les marxes en que participaven més de 10 ciclistes i per lo tant teníem com a premi un trofeu pel club, a més a més del personal, relaciono les marxes següents:

- 4 marxes de Cambrils
- 1 marxa de Bellpuig
- 3 marxes de Guissona
- 1 marxa de Calaf
- 8 marxes de Tàrrega
- 3 marxes de Balaguer
- 2 marxes de l'Hospitalet de l'Infant
- 3 marxes de Lleida
- 1 marxa de Pobla de Segur
- 2 marxes de Cervera

A més d'aquestes sortides que organitzava la nostra penya, diferents grups del club hem fet els grans ports del Tour de França, especialment durant l'època d'Indurain, tant les dels Pirineus com les dels Alps, així com quasi tots els ports importants de Catalunya i d'Espanya, però no les detallo ja que no les organitzava el club, sinó solsament membres del mateix i algunes vegades amb components d'altres clubs.

Vull comentar que aquesta etapa de la Penya Ciclista d'Agramunt solsament va ser per bicicletes de carretera, encara que hi hagués algú que participés alguna vegada amb bicicleta de muntanya, però el recorregut sempre era per carretera.

I per acabar vull desitjar una felix Festa Major a tots els nostres convilatans i els que ens acompanyin aquests dies.

Presentació de Joan Loscos a càrrec de Jaume Areny.

Després d'aquest breu repàs dels inicis i la primera dècada del Club, voldríem explicar-vos el perquè del seu creixement (ja sobrepassem el centenar de socis) i consolidació com a Entitat dins la nostra vila, fet que es deu, en part, a l'entrada amb força en l'estructura del club de la secció de BTT i, sobretot i en gran mesura, al lideratge i visió d'en **Joan Loscos** que, amb la seva empenta i junt a altres socis, varen estructurar, ampliar i rejuenir el Club; però millor ell que ningú per a que us expliqui el seu periple dins l'Entitat...

Intervenció de Joan Loscos.

L'any 1993 una colla d'aficionats a la BTT ens varem aplegar per anar a fer la cursa de Puigverd d'Agramunt on el nostre amic Valentí feia d'organitzador. Un cop varem acabar, varem decidir que nosaltres també en muntaríem una i que millor data que a l'octubre, dins els actes de la Fira del Torró. Dit i fet, amb molta il·lusió i poca experiència i en qüestió d'un mes, varem parlar amb l'ajuntament, es va decidir fer-la en dissabte per tal de no fer-nos nosa amb les altres activitats esportives que es centraven en diumenge, varem aconseguir 10 espònsors que ens van pagar una samarreta per obsequiar als participants i amb una ma al davant i una altra al darrere, es va muntar un circuit que sortia de davant l'escola de música actual i feia voltes per la zona del polígon i entre Puigverd i Montfalcó. L'objectiu era clar: nosaltres volíem córrer tots i tanmateix podíem entrenar el circuit, es a dir que si no feies pòdium es que eres molt dolent, com de fet ha estat sempre el cas d'aquest narrador.

Certament en aquell moment no érem conscients de que estàvem iniciant el que ha estat durant tots aquests anys i es encara la pedalada mes nombrosa de les nostres contrades i que ha donat nom al nostre club. Més endavant us en faré cinc cèntims més.

A partir d'aquell moment, el grup d'aficionats a la BTT, es va anar consolidant i de forma gairebé espontània va sorgir el cuc de la competició, i ja hi varem ser: entrenaments, pulsòmetres, gimnàs, sèries, canvis de bicicleta, suspensions especials etc., i d'aquesta forma es fa formar l'equip de BTT del Club Ciclista Agramunt altrament dit Penya Ciclista d'Agramunt.

En aquell moment dins el Club ja teníem especialistes en els dos estils ciclistes i es tractava de ajuntar i no separar. Aquest va ser un moment clau doncs finalment varem decidir fer servir el seny i anar plegats i fer-lo créixer.

Estem parlant del 95-96, es van revisar els estatuts i es van legalitzar, es va escollir una primera junta la qual vaig tenir l'honor de presidir , es van ajuntar els pressupostos de les dos diguem-ne "seccions", -vull esmentar la magnifica feina que va fer l'amic Pepe Marina per a portar a terme aquesta iniciativa-, es va iniciar el cobrament de quotes als socis -molt minses -, es van fer carnets de socis i es van comprar unes jaquetes d'hivern de color grog magnífiques per a tots els socis per tal de manifestar de forma clara que volíem anar plegats. Per cert, la majoria encara les tenim i les enyorem doncs eren d'una gran qualitat. Malauradament els de muntanya destrossem la roba molt aviat.

Així doncs el club bullia, teníem sortides per carretera cada diumenge, tanmateix molts anaven a fer cicloturistes, l'equip de BTT participava en l'Open de Lleida, a l'estiu es feien sortides especials per diversos llocs de casa nostra, es a dir hi havia ganes.

L'any 1998 es va decidir fer una activitat social anual de cara a trobar-nos, xerrar, presentar els nous socis del club i fer un repàs de les activitats de l'any . Fèiem un sopar de gala, amb obsequis i regals i algun any amb ball i tot. D'això en varem dir inicialment "sopar social" i posteriorment de forma més adient ho hem reconvertit en una activitat mixta on s'aprofita per a fer l'assemblea anual reglamentària i acabem amb un sopar de grup.

Com dic, varen ser uns anys molt intensos: l'any 2000 es va fer la primera sortida Agramunt-Montserrat que encara es segueix fent anualment i que s'ha convertit en el referent i en la prova de foc per a nous participants. Cal pensar que son un centenar de km en BTT, dura tot el dia i habitualment la calor apreta.

També en aquelles dates varem decidir buscar un local per tal de poder guardar el cotxe i el remolc i tanmateix tenir un despatx i un lloc on trobar-nos i fer les reunions. Varem llogar uns baixos i un cop nets i repassats ens servien tanmateix per a les altres activitats de club.

L'any 2001 es va demanar la barra del bar de carnestoltes que com tothom sap, les entitats demanem per tal de aconseguir finançament, es clar, doncs en aquell moment volíem fer canvi de vestuari.

També i de cara a fer promoció, es van començar a fer les sortides de primavera amb mainada i gent jove les quals tot i no ser gaire multitudinàries, es van demostrar molt profitoses doncs cal dir que la majoria de joves que ara fan ciclisme, varen venir en aquestes sortides.

També cada any als volts de Nadal, es va instaurar la costum de fer el que en diem l'esmorzar de Nadal i que consisteix en anar fins a Vilanova de Meià amb bicicleta tant de carretera com de BTT. Darrerament el més valents surten negra nit des de Agramunt pels camins fins arribar a Vilanova passant per la Vall d'Ariet. També val anar-hi en cotxe..., el que es persegueix es fer colla, ambient, en definitiva companyonia.

No es tracta de fer un recull de totes les activitats però si que volem fer una mirada ràpida al que ha fet i vol seguir fent el nostre Club i es per això que aprofitem aquest balcó que ens proporciona l'ajuntament per a poder-vos-ho mostrar. Com veieu tant les fotos grans com les que anem projectant intenten mostrar-vos part d'aquestes activitats.

Així de forma ràpida cal dir que actualment el club te un altre local, un altre cotxe ,es va tenir un altre any la barra de Carnestoltes, col·laborem amb la organització de la Duatló assumint el circuit de BTT i algun any hem fet festa gastronòmica amb la matança del porc.

Us he dit abans que tornaríem a parlar de la Transiscar, be, anem-hi. Inicialment ens varem plantejar una cursa amb classificacions, pòdiums, copes, regals i ho varem seguir fent fins que un dia ens varem plantejar deixar de ser competitiva i passar a ser una pedalada i varem aprofitar la idea del nostre company Joan Caralps d' anomenar-la "La Transiscar" en honor al bosc del siscar doncs es l'entorn on ens movem. Aquest va ser el moment en que es va convertir en un referent per Lleida i darrerament per

a Catalunya doncs ens venen ciclistes de tot arreu. El canviar el format, el disposar d'un equip seriós i altament qualificat, el tenir uns normes de marcatge a nivell professional, el disposar de la col·laboració de la majoria de socis del club i de persones que sense ser-ho dediquen el seu temps per a ajudar i també gaudir d'un esdeveniment d'aquest nivell, la compenetració de tota la Junta amb la distribució de càrregues en grups de treball tot i mantenint l'estructura assembleària a nivell de decisions, la col·laboració dels espònsors i no cal dir-ho del nostre Ajuntament, el ser innovadors , etc. Tot això dic, ha fet que aquesta pedalada sigui de les millors del panorama del nostre territori i probablement la que té un pedigrí més antic. N'estem orgullosos tot i que no oblidem que cal sempre millorar doncs sabem de la volatilitat de les voluntats i de les inèrcies. Com a agraïment a tots els que ens ajuden siguin socis o no, els espònsors, l'ajuntament etc., es fa cada any un sopar per tal de tancar i deixar de pensar-hi una temporada. Cal dir que aquesta activitat esgota molt , això ho sap sobradament qualsevol qui organitzi coses, sobretot a nivell d'entitats.

Vull també esmentar que el Club, i no podia ser d'una altra manera, ha anat adaptant la seva vestimenta als corrents estètics de l'època i si inicialment i durant molts anys es va disposar de l'equip de ratlles , l'aparició de l'equip de BTT va suposar una nova samarreta que va conviure un temps amb la inicial. Podeu veure darrera meu els equipaments que hem tingut. A partir de l'any 2000 i posteriorment del 2005, hem anat estrenant nova vestimenta ja sencera es a dir amb samarreta i pantalons –mallot i coulottes-, d'hivern i d'estiu i amb equipament expressament per a les dones, i parlant de dones, des de fa 8-10 anys, el Club ha notat de forma molt clara el que la dona s'ha decidit a entrar en la nostra activitat esportiva amb força empenta, ja heu vist la foto de les nostres participants en la Dona de Ferro de fa uns anys, fan goig eh?, quan recordo a la Imma Coberó fa 15 anys, més sola que la una, que sense fer soroll, feia tots els kilòmetres que se li demanés i no tots els que volien la podien seguir, ens sentim cofois – i suposo que ella també-, de que actualment les nostres mosses ens foten canya i van colze a colze amb la resta de companys. Actualment representen el 18% dels socis. Ara es pot dir que som veritablement un club.

Durant els últims anys la incorporació de nova gent també comporta nous reptes i en aquest cas no se'ls va ocórrer res més que sortir a pedalar de nit, on s'ha vist?, doncs cap problema, es va buscar una activitat que es pogués associar amb les dates de la Festa Major i vet aquí que el Jaume Areny es va traure del barret la Pedalada Llunàtica, que enguany ha estat la vuitena, no us penseu, no es que sigui pels llunàtics si no que es tracta de sortir al vespre-nit amb la llum de la lluna, quan n'hi ha i si no amb l'ajut de la tecnologia.

Acabo finalment comentant la darrera activitat important que es va fer per celebrar els 25 anys del Club. Es varen fer diverses activitats ciclistes internes i a nivell social es va passar una pel·lícula coneguda de temàtica ciclista en aquest mateix local i es va acabar amb una festa al Consist Park amb foto final que també heu pogut veure aquí fora.

Be doncs acabo aquest mareig de dades i retorno la paraula al nostre President

Cloenda a càrrec de Jaume Areny.

Arribem al final de la nostra breu història, 29 anys no són res, i és que els anys passen fugaços, com els dies de Festa Major. Des de sempre, el nostre passat i present com a Club ha anat lligat íntimament a la vila que ens acull, i els canvis que ocorren a Agramunt, la seva evolució i el seu creixement, han marcat i continuen definint el pols intern de la nostra Entitat. Ens sentim agramuntins, no sols individualment, sinó com a grup; defensem i lluïm el nostre poble quan pedalem terres enllà, i moltes de les activitats que organitzem o col·laborem, com la *Transiscar*, la *Duatló*, la *Pedalada Llunàtica*, ens defineixen i ens ajuden a exportar el nostre segell, que lliga íntimament amb la vila d'Agramunt.

Però, per finalitzar aquest Pregó, no us parlaré pas de futur, ja que aquest es va construint dia a dia amb la il·lusió dels integrants del Club; sinó de **present** i de **SENTIMENTS**, perquè és segur que no hi ha cap soci del Club Ciclista que, quan puja a la bicicleta i es dirigeix, cada data senyalada, al nostre punt de reunió habitual per sortir tots plegats, no l'embargui un sentiment de **FESTA** i un neguit de pertinença a una Entitat que intenta bategar al mateix ritme que els seus integrants.

I és que, per a nosaltres, per tots els que ens embotim cada cap de setmana dins el "culotte" i "maillot" de lycra ajustada del club, i que suem la cansalada, faci fred o calor, per arribar amb bona cara a l'hora d'esmorzar i llavors, tots plegats, anar-nos explicant, quasi sempre exagerant, les rutes i pedalades que hem fet i, sobretot, les que volem i somiem fer; per tots nosaltres, aquests moments, aquests instants, són **FESTA MAJOR**.

I és aquest **SENTIMENT** en majúscules, el que ens omple i ens fa aixecar-nos cada cap de setmana a primera hora; ens aglutina i agermana com a grup i ens marca i enorgulleix de pertànyer a una entitat de la vila d'Agramunt.

Aquest **SENTIMENT**, és el que volem compartir, avui, amb tots vosaltres, amb tots els agramuntins de cor, ja que per nosaltres la bicicleta és il·lusió i **FESTA**, i compartir-la amb aquesta segona família que és el Club Ciclista, esdevé **FESTA MAJOR**. Des d'aquí volem fer-vos-en partícips i encomanar-vos aquest sentit de vida, per a que fruiu d'aquests dies de poble que encetem i feu fruir a qui us rodeja. Així us ho desitja tots els que bateguem a ritme del Club Ciclista Agramunt. **MOLT BONA FESTA MAJOR 2011.**